

Snacka om barnrätt

Avsnitt 2. Jämställdhet inom idrotten

Dona Hariri: Välkommen till *Snacka om barnrätt*, en podcast från Länsstyrelsen i Stockholm om barns rättigheter och olika förutsättningar. Jag som leder samtalet heter Dona Hariri och är barnrättsjurist och i dag ska vi prata om jämställdhet inom idrotten.

Patrik Cederlöf: Länges styrdes idrotten av män, för män. Nu är 40 procent av de som idrottar flickor och kvinnor. Det är manlig norm inom idrotten. Fotboll betyder ofta mäns fotbollsspel, kvinnors spel kallas damfotboll. Det är vanligt att kvinnor tränar yngre barn medan män tränar ungdomar och vuxna. Det är vanligt att ordförande i föreningen är man medan sekreteraren är kvinna. Hur idrotten styrs, det påverkar barnen.

Dona Hariri: Jag ska snart prata med Charlotte Ovefelt som jobbar med jämställdhet i fotbollsföreningen BP. Men först ska vi få höra med Sofia B. Karlsson på Riksidrottsförbundet hur de arbetar med jämställdhet.

Hej Sofia!

Sofia B. Karlsson: Hej, kul att vara med!

Dona Hariri: Ja tack för att du är med!

Hur ser det ut inom idrottsrörelsen vad gäller jämställdhet, skulle du säga?

Sofia B. Karlsson: Det ser väldigt olika ut på olika ställen. Om man tittar på hela idrottsrörelsen så är det inte jämställt bland våra styrelser till exempel, inte heller vad gäller ledare eller resurser i föreningar. Så det ser väldigt olika ut. Man kan väl sammanfatta det som att vi har mycket kvar att göra för att bli jämställda, även om vi jobbar hårt för att bli det.

Dona Hariri: Kan du ge oss ett exempel på hur det ser ut i de här styrelserummen?

Sofia B. Karlsson: Om man tittar på fakta, vilka det är som sitter i styrelserummen, då är det oftast medelålders män som har tidigare erfarenhet av att sitta i en annan styrelse. Och den gruppen representerar kanske inte alla föreningens medlemmar eller samhället i stort, om man ser det så. Det betyder inte att de som redan sitter här ska bort på något sätt, utan mer att man missar vissa perspektiv som inte finns med i en homogen grupp.

Dona Hariri: Jag tänker mycket på rekryteringen såklart. Hur kan det vara så att styrelserummet är så pass homogent? Hur ser rekryteringsförfarandet ut?

Sofia B. Karlsson: Det ser väldigt olika ut. Vi vet att det påverkas av någonting som heter homosocialitet och någonting som heter homogen produktion. I stort kan man säga att det handlar om att man lätt rekryterar någon som ser ut som en själv. Om man inte gör en tydlig profil av den typen av person som vi vill ha, eller snarare vad det är för egenskaper, kunskap, kompetens, erfarenheter och perspektiv vi behöver för att utveckla vår förening, då kan det lätt bli så att man tittar i sin egen telefonbok. Man tar någon som liknar en själv och något som man känner sig bekväm med. Man behöver bryta det, få in vad våra medlemmar vill se för utveckling och utgå ifrån den profilen.

Dona Hariri: Hur skulle du säga att det här homogena, ändå vita rummet, det beslutsfattande rummet, påverkar målgruppen? Hur påverkar det barn, hur påverkar det unga?

Sofia B. Karlsson: Alla som syns utåt för föreningen, som barn och unga i verksamheten ser, de är så klart viktiga för hur väl man känner sig inkluderad och vem man kan identifiera sig med, vare sig det är en tränare eller någon som sitter i styrelserummet. Så där får man välja noga vilka som representerar sin förening, för att kunna se till att så många som möjligt känner igen sig helt enkelt. Det kan påverka barn och ungas, och andras också, känsla av att "Här kan jag passa in", när man går in på en hemsida eller om man lyssnar på en styrelse eller en ledare. Där gäller det att tänka in så många perspektiv som möjligt och representera så många som möjligt, för att kunna ha den bredd man önskar.

Dona Hariri: Och då det är jätteviktiga perspektiv som du lyfter, för nu pratar vi mer strukturerna. Hur ser det ut i rörelsen, hur ser ut bland barn och unga?

Sofia B. Karlsson: Ja, det innan påverkar såklart barn och unga, vilka som är ledare och vilka som får chans att bli ledare, och så vidare. Där har man en situation som hänger ihop med den, så att säga. Sedan vad gäller till exempel jargong i omklädningsrum så vet vi att den inte alltid är jämställd eller okej, utan den kan särskilt i lagidrotter vara lite sexistisk ibland. Sådant jobbar vi på för att få bort, till exempel tillsammans med sådana som Locker Room Talk som också gör det. Men det ser väldigt olika ut, så det är svårt att säga rakt av. Man kan väl säga att vi har jobbat med jämställdhet i 40 år ungefär och vi är inte framme än. Det tar tid, det är ett arbete som kräver långsiktighet och beslutsamhet. Varje förening är ansvarig för sin egen verksamhet men förbundet är den som sätter tävlingsregler, hur man tävlar, och kanske påverkar hur man tränar och så vidare. Som RF [Riksidrottsförbundet] då, som stöttar förbunden i sin tur. Så där finns många olika ansvariga som behöver vara aktiva i frågan.

Dona Hariri: När jag hör dig här tänker jag också att det så klart är väldigt viktigt att lyfta samhällsklassperspektivet. Det finns ju en skillnad i hur aktiva engagerade flickor är, jämfört med killar. Det håller du kanske ändå med om, att vi kan se att killar är betydligt mer aktiva, betydligt mer engagerade i idrottsrörelser överlag. Sedan tänker jag att det också finns en större skillnad beroende på var man bor. I socioekonomiskt utsatta områden vet vi att utbudet av föreningar är lågt eller obefintligt. Det är dyrt att gå in i en idrottsförening, exempelvis. Hur jobbar ni med den typen av frågor?

Sofia B. Karlsson: Vi jobbar bredare med jämställdhet för att också ha det här så kallade intersektionella perspektivet. Att man tänker på att en människas möjlighet att delta i idrotten inte bara har med kön att göra utan också de här andra delarna, som du säger. Om man tittar just på inkludering utifrån det perspektivet som du pratar om, geografi eller socioekonomi och sådant, så jobbar vi med särskilda satsningar riktade mot den målgruppen som vi inte riktigt når i dag. Vi stöttar också föreningar som vill starta särskilda satsningar för att nå ut bredare.

Dona Hariri: Ja, det är bra. Det var ett tydligt medskick här till alla föreningar där ute att ni finns och stöttar. Tack så mycket för det, Sofia. Vi ska välkomna vår andra gäst, men vi kommer tillbaka till dig, Sofia, alldeles strax.

Välkommen, Charlotte Ovefelt, som arbetar med jämställdhet i fotbollsföreningen BP!

Charlotte Ovefelt: Hej!

Dona Hariri: Jag tänker att vi river av den här frågan som jag och många andra med mig... Du skrattar och vet precis vart jag är på väg! En fråga som vi alla ställer oss ändå, det är namnet såklart. Brommapojkarna.

Charlotte Ovefelt: Den frågan har jag aldrig fått [skratt].

Dona Hariri: Har du inte det?

Charlotte Ovefelt: [skratt] Den frågan har jag fått många gånger och jag får ge samma svar som alltid.

Dona Hariri: Ge mig samma svar då. Varför blev det så här?

Charlotte Ovefelt: Det är faktiskt ett väldigt enkelt svar, det är medlemmarna som styr. Idrottsvärlden styrs av sina medlemmar, medlemmarna röstar på ett årsmöte. Det här är det tråkiga svaret men det verkliga svaret. Det har varit uppe förslag på namnbyte, att vi skulle heta BP eller Beppe fotboll, det har varit allt möjligt. Men det är medlemmarna som styr, så ser den ideella idrottsrörelsen ut. Och på årsmötet kommer oftast äldre män och röstar. Det

låter som att jag raljerar, men det är så det ser ut. Och hittills har inte de förslagen vunnit, som har varit något annat än Brommapojkarna. Därför heter det Brommapojkarna.

Dona Hariri: Det här var inte det svar jag hade förväntat mig, faktiskt. Men då är det såklart årsmötet som avgör det. Sedan kan man skratta och skoja om det väldigt mycket, men jag vill ändå veta hur det påverkar er. Hur påverkar det unga och barn som ni vill ska nå er, när ni faktiskt heter Brommapojkarna?

Charlotte Ovefelt: Det är klart att det påverkar. Och då är det ändå så att vi inte kommer att ändra namn som det ser ut nu, eftersom det inte har röstas igenom något annat. Men det är inte så att jämställdhetsarbetet blir mindre viktigt eller mindre aktivt för att vi heter Brommapojkarna, snarare tvärtom. I kanalerna utåt i dag heter vi BP fotboll, om man söker i sociala medier och så vidare. Tittar jag på det laget som jag själv är tränare för i BP så heter det BP för dem. De är flickor som är 11 år gamla, de tänker inte ens tanken att det heter Brommapojkarna. Så jag tror att i den unga generationen har BP blivit verkligheten. Jag tror, eller jag känner, att det kanske är jag som jobbar med jämställdhet och vi som jobbar med normfrågor i idrotten... Där känner jag fortfarande att det här med Brommapojkarna, det ligger så mycket i det namnet som jag skulle vilja få bort. Men för det unga gardet och för barnen tror jag att det är så självklart att det är BP, så jag tror inte att det påverkar jättemycket. Visst, jag tycker att år 2020 borde vi kunna ändra det här namnet som vi har haft sedan år 1942, men jag tror inte det kommer att ske.

Dona Hariri: Men hur jobbar ni då med jämställdhet?

Charlotte Ovefelt: Det som BP började med, det var egentligen att bygga någon slags struktur, hur man skulle kunna jobba med jämställdhet. Genom att ta fram rapporter, titta på siffror, se hur löner ser ut, fördelningen av träningstider och så vidare. Det var där BP började för några år sedan och det var då jag kom in med den delen som jag jobbat mycket med, utbildning. Så det var väl det jag började med direkt, att jobba med utbildningsfrågor. Det kanske kan låta lite märkligt, man tänker "Vad behöver man utbilda ledare i idrottsrörelsen i?". Ja, det är barnrättsfrågor, det är barnkonventionen, det är grundläggande beteende inom idrotten. För det var så, att jag befann mig i en helt annan verklighet. Jag jobbade i region Stockholm som det heter nu, med jämställdhetsfrågor. Men jag hade under ett antal år som idrottsförälder suttit mycket på läktare och lyssnat på vad som sägs när barn idrottar. Jag åkte också ut under ett helt år och satt med olika föräldragrupper på läktare när barn spelade fotboll, då pratar vi barn från 5–6 år och uppåt, och bara lyssnade på vad vuxna sa. Det är nästan så jag att jag har lust att ställa en motfråga, då kan jag säga gissa vad de sa.

Dona Hariri: Jag kan nästan gissa vad de sa.

Charlotte Ovefelt: Det var en miljö som var helt... det var fruktansvärt. Då grundade jag ett metodmaterial som heter Normbollen och det var det som tog mig in i idrottsrörelsen, hur vi jobbar med beteenden och normer bland vuxna. För att få barnperspektivet, det som vi ändå försöker jobba med i BP, måste vi gå via de vuxna.

Dona Hariri: Om vi ska konkretisera ännu mer då som ett medskick till de som lyssnar på oss, det kommer vara föreningar och idrottsrörelser och vi vill så gärna skicka med dem någonting. Du nämner en metod, ett verktyg som ni använder, berätta mer om det.

Charlotte Ovefelt: Det bygger egentligen på utbildning. Det bygger på den här basic utbildningen som jag tror att alla vi vuxna har. Vi vet hur man egentligen ska bete sig kring barn som idrottare. Men det händer någonting med människor när de kommer till idrotten. De har policys och riktlinjer på sina arbetsplatser, de vet precis hur man ska bete sig. [Men när de] kommer till idrottsvärlden, det är som en sådan här frizon där det är helt normfritt.

Dona Hariri: Och då tänker du både föräldrar men också barn och unga?

Charlotte Ovefelt: Kanske mest på vuxna, skulle jag vilja säga först. För det är så här, även om vi ska utbilda barnen måste vi börja med ledarna och vårdnadshavarna runt om idrotten. Det är där vi i BP har börjat mycket, parallellt med att vi har tittat på rena jämställdhetsparametrar så om hur träningsstider fördelas. Det kan låta jättebasalt, men hur många skor får herrlaget kontra damlaget? Är det någon skillnad? Ja, det är skillnad. Löner, det finns många andra parametrar. Men på barn och ungdomssidan är det utbildning hos vuxna [som behövs], vilket kanske låter lite bakvänt men det är det som är... Och till en idrottsförening skulle jag säga, börja med något. För problemet tror jag är att många har någon slags idé om att man ska göra så stort, man vill jobba med jämställdhet och så måste vi ha planer och allt möjligt. Men har du en tanke som förening, börja, bara gör någonting.

Dona Hariri: Men vilken del inom jämställdhetsfrågan och inom det ni gör skulle du säga är det viktigaste för barn och unga?

Charlotte Ovefelt: Jag säger återigen utbildning av ledare och vårdnadshavare. Och sedan någonstans [tänka] "Var finns barnen idag?" När de inte finns på idrottsarenan finns de ute på nätet, sociala medier. Se till att den kommunikation som en idrottsförening skickar ut har ett jämställdhetsperspektiv, för det ser barnen. Det ser mina flickor som är 11 år. De ser om det bara är bilder på herrar och pojkar. Sådant syns, det är en mycket viktigare parameter [i dag] tror jag, än vad det var för 10–15 år sedan.

Dona Hariri: I samtalet vi hade innan med Sofia lyfte hon skillnaden mellan barn och unga utifrån ett socioekonomiskt perspektiv. Hur arbetar ni med det och vad tänker du kring det?

Charlotte Ovefelt: Här är det stor skillnad på flickor och pojkar och då kommer jag tillbaka till Brommapojkarna, en förening som har ett extremt känt rykte av att vara en talangfabrik. Det är BP, Brommapojkarna. Pojkar kommer pendlande från hur långt som helst för att spela i vår förening. Jag kan säga att nästan hälften av våra barn- och ungdomsspelare kommer från Söderort och vi befinner oss i Västerort. Så pojkarna pendlar. Flickorna når vi inte ens där vi är, det vill säga i Grimsta där BP finns, vi har svårt att nå flickorna ens som bor där. Det är en jättestor skillnad. Ungefär 25 procent av våra barn och ungdomar är flickor, det är ungefär så det ser ut, men de bor i den delen av Bromma där flickor idrottar. De bor inte där vi ligger, det vill säga i Hässelby.

Dona Hariri: Hur gör man då, när man som förening vet att vi når inte den här målgruppen, de kommer inte till oss, exempelvis? Vad gör man då? Åker man ut istället, ser man över sina medlemskostnader? Hur jobbar ni?

Charlotte Ovefelt: Vi har startat öppen fotboll, det vill säga drop-in fotboll för flickor som är helt kostnadsfri. Den har varit väldigt lyckosam, så den kör vi. Sedan har vi gått ut till skolorna i det närområdet och har öppen fotboll för flickor även där, men här har vi stött på patrull. Det funkade jättebra, det kommer mycket flickor, men där har skolan och skollagen [sagt att] det ska vara lika för flickor och pojkar, så vi kan inte bara ha öppen fotboll för flickor. Det måste vara för pojkar också och då har vi problemet att då kommer inte flickorna. Så av den anledningen tappade vi en del skolor, tyvärr. Men vi har öppen fotboll för flickor mellan, ja vad är de, de är säkert från 10 till 16 år gamla. Det är välbesökt och det är gratis.

Dona Hariri: Och det är gratis. Tack Charlotte!

Och så går vi till Sofia. Jag tänker att vi tre nu ska landa i barnkonventionen. Faktum är att barnkonventionen har blivit lag. Konventionens bestämmelser är väldigt tydliga, alla barn har rätt till liv, fritid, meningsfullhet och så vidare. Jag känner att det är lite spännigt just nu, för alla är lite så här... "Vad innebär det här för oss, hur kommer det påverka oss?" "Vad innebär det för mig som barnrättsaktör när jag möter barn?" och så vidare. Hur skulle ni säga att det här med att barnkonventionen nu blir lag påverkar er? Vi börjar med dig, Sofia.

Sofia B. Karlsson: Det påverkar på det sättet att vi behöver bli tydligare med hur barnkonventionen influerar vår verksamhet. Följer man stadgar och rekommendationer som finns så ska man redan ha levt upp till det här, på många sätt. Men vi bör bli bättre och jobba på att se till att barnkonventionen också bryts ner till vilka beteenden som är önskvärda och vad vi behöver göra om och se över. [Det är] precis i linje med det arbete att se över våra egna normer som vi håller på med i ett större förändringsarbete som heter Strategi 2025. Där är jämställdhet och inkludering två av fokusområdena. Så barnkonventionen är ett stråk genom allt det vi gör och en grund i det vi står på. Där har vi redan börjat, men vi har mycket kvar att

göra och vi behöver bli tydligare med vad det är vi pratar om. Precis som när vi pratar om värdegrund så kan vi inte bara ha ett strategi- eller värdegrundsdokument, utan vi behöver prata om vilket språkbruk som är okej och vilket som inte är okej. [Vi behöver prata om] hur vi anser att en ledare bör agera när man har ett lag eller leder en grupp med barn, så att det blir enkelt att ta till sig och kanske lugnar en själv lite i att... Ja men mycket av det här gör kanske redan jag som ledare.

Dona Hariri: Charlotte, är det kanske mer samverkan vi behöver? Säg inte ja, för vi samverkar redan för mycket tycker jag, men är det samverkan och samtal vi behöver för att ta oss framåt?

Charlotte Ovefelt: Absolut, när jag lyssnar på vad Sofia säger håller jag med om allt hon säger såklart. Men när man står där ute i en förening som jag gör, då kan jag ibland uppleva att man nästan får en motfråga "Vad är det minsta möjliga vi måste göra för att leva upp till barnkonventionen?" Inte "Vad ska vi göra?" utan "Hur håller vi oss flytande så att vi följer lagen?" Den känslan är nog större tyvärr, än vad jag hade hoppats att den skulle vara. Att okej, vi tar in belastningsregistret för vet vi att det lag. Vi vet också att det är vissa saker vi inte får göra. Och sedan kör vi! Jag kan känna att det är lite svårt ibland att få det till nästa steg, för det är ganska lätt att göra minsta möjliga istället för tänka "Hur mycket kan vi faktiskt göra för barnens bästa?"

Sofia B. Karlsson: Jag håller med, det är mycket sådana frågor vi får också. Då har det varit viktigt att kunna fokusera på [frågorna] "Vad vill vi ha för typ av ledarskap? Vad strävar vi mot?". Så jag tror att det hänger ihop lite, för att kunna vända på det men samtidigt också för att kunna svara på de där frågorna såklart. Men vi är inte klara där, när vi har gjort det där minsta, utan vi behöver sikta högre. Vart eller hur vill vi att det ska se ut, vilka ledare...

Dona Hariri: När ni berättar om de här frågorna ni får så leder det mig in på någon form av motstånd. Jag upplever er som någorlunda i framkant, att ni är väl grundade i barnkonventionens bestämmelser. Det här är inget nytt för er utan ni fortsätter arbetet, kanske tar det ännu några steg till. Hur hanterar ni motståndet när det kommer till jämställdhetsarbetet, Charlotte?

Charlotte Ovefelt: Man får helt enkelt lära sig att hantera det, för det är tyvärr ett större motstånd än vad man kan tro att det ska vara.

Dona Hariri: Kan du exemplifiera för oss hur ett sådant motstånd kan se ut?

Charlotte Ovefelt: Absolut. Vi i BP hade en camp i somras som heter BrommaGirls Camp. Vi bjöd in endast flickor och kvinnliga ledare, där vi dessutom hade skrivit att det är kvinnliga

eller icke-binära. Och så bjöd vi in flickor till det här lägret. Vi har haft läger för pojkar i 40 år, så det här var väl ingen stor grej [tänkte vi]. Det var en stor grej. Så mycket mejl, hatstormsmejl kan jag säga, som vi fick ta emot för att vi gjorde någonting för bara flickor. Jag var helt chockad, och då har jag varit med ett tag inom det här med att jobba med jämställdhet i idrotten. Det är ju inte så att det inte gick att hantera, vi genomförde givetvis campen och den var fantastiskt. Att det finns ett sådant motstånd till att vi gör någonting för en grupp inom idrotten är helt ofattbart, men det är ett väldigt konkret motstånd, det var...
“Varför gör vi det bara för flickor? Varför får inte alla vara med?”

Dona Hariri: Man skulle kunna tycka att det var lite kvitt med tanke på att ni heter Brommapojkarna, att det ändå skulle kunna vara jämt.
Sofia, vad säger du? Hur hanterar ni motstånd?

Sofia B. Karlsson: För oss har en viktig del varit att se till jämställdhetsfrågan, som vi utgick ifrån här i dag. Inom barn- och ungdomsidrotten handlar det om att det inte är en fråga där man ställer två grupper mot varandra, flickor mot pojkar eller kvinnor mot män, eller att det är kvinnor som ska driva jämställdhetsfrågan. Det är snarare en idrottsutvecklingsfråga som handlar om vilken idrottskultur vi vill ha i framtiden, där alla oavsett kön kan vara delaktiga i den förändringen. Ju tydligare vi har blivit, ju fler samtal vi har haft i det, desto mer har vi närmat oss varandra i den gemensamma visionen. Men trots det finns det motstånd till att förändra maktförhållanden, såklart. Vissa [maktförhållanden] har varit mer självklara, mäns i många sammanhang och kvinnors mindre, och när det utmanas då sker ju någonting i människor. Det kan också handla om att män har varit ledare under lång tid och varit del av en omklädningsrumskultur som har varit destruktiv, sexistisk. Då har man svårt att ta ställning mot det senare i livet när man själv är tränare eller ledare, för att man [tänker] att “Kan jag verkligen vara på den goda sidan nu?”. Många av de samtalen har lett fram till att “Okej, nu är vi på samma ställe, vi vill åt samma håll och här måste vi hålla ihop i stället för att ställa grupper mot varandra”. Så det har varit ett sätt för oss att undvika att motstånd ska uppstå, skulle jag säga, även fast det fortfarande gör det såklart.

Charlotte Ovefelt: Jag känner också en annan del av det här med motståndet. Vi har jobbat ganska hårt i BP med att få kvinnliga ledare, framför allt för att få kvinnliga unga ledare, för där har vi ett tapp. Vi får in dem, men vi får dem inte att stanna. Jag har upplevt motståndet på det sättet att väldigt många står där bakom och säger “Det jättebra att vi får in unga flickor som vill vara ledare”. Sedan när de [kvinnliga unga ledarna] kommer ut till lagen då finns inte alls den kulturen, framför allt inte bland vårdnadshavarna. Jag skulle nog säga att det framför allt är papporna och även de manliga ledarna [som gör] att tjejerna som kommer ändå bara får bära koner och befinna sig i periferin. Jag själv har två assisterande tränare som är födda år

2002 båda två, de är helt fantastiska och det funkar hur bra som helst. En av dom var i en annan miljö innan och det funkade inte alls, därför att man släpper inte fram unga flickor. Det är lätt att stå bakom och heja på och säga att det är klart att vi ska ha unga tjejer, men sedan måste vi ha en miljö där ute där man faktiskt vill vara kvar. För problemet är inte att fånga upp dem, det är att behålla dem.

Dona Hariri: Och det problemet, känner jag, platsar inte år 2020. Det känns som att vi borde ha varit förbi det för väldigt, väldigt, väldigt länge sedan. Så min sista fråga till er båda. Vad behöver vi konkret för att komma ifrån det här gamla, otroligt föråldrade tänket och bara förstå att det här är nu och att idrotten är för alla? Vad säger du, Charlotte?

Charlotte Ovefelt: Jag tror ju, och det är väl kanske för att jag själv kommer få hamna i den positionen nu, att vi behöver fler kvinnor i maktens korridorer inom idrotten. Jag ska själv nu få bli klubbdirektör, jag startar inom kort och kommer att lämna BP för att bli klubbdirektör i en annan klubb, Älvsjö AIK. Då är jag kanske den tredje kvinnan i Sverige som blir klubbdirektör i en fotbollsförening. Det säger någonting. Att fler kvinnor ska finnas med i maktens korridorer låter så otroligt pretentiöst, men jag tror att det är jätteviktigt att det finns fler kvinnor som har en ledande position inom idrotten.

Dona Hariri: Sofia, vad säger du?

Sofia B. Karlsson: Jag håller med Charlotte, det är en del av det. Jag ser också att vi behöver se till att de män som redan är ledare har möjlighet att vara olika, att man inte förväntas vara man på ett traditionellt sätt eftersom det kan höra ihop med att inte känna in, att inte lyssna in barn, att inte vara ödmjuk och ta del av de beslut som forskningen visar är en väg att gå för att ha ett inkluderande ledarskap där barn och unga kan utvecklas. Att både få fler kvinnor i styrelserum på och ledarpositioner inom idrotten och att ifrågasätta de ideal och förväntningar på män som finns i dag, gör vi båda de sakerna tror jag att ledarskapet kommer ha andra förväntningar på sig och då också inkludera fler, oavsett kön. Snarare [gå] mot egenskaper än mot vem som ska stå just där då.

Dona Hariri: Tydligt, konkret. Sofia och Charlotte, tack snälla ni. Vi fortsätter framåt, tack för att ni var med oss här idag!

Charlotte Ovefelt: Tack!

Sofia B. Karlsson: Tack själv!

Dona Hariri: I *Snacka om barnrätt* har vi i dag pratat med Charlotte Ovefelt och Sofia B. Karlsson och det här är min summering. 1. En idrott för alla förutsätter breda, representativa

styrelserum. 2 Fler kvinnliga ledare, det ska vara naturligt att flickor tar plats och de som motsätter sig det behöver backa. 3. Ni som är ut och är in kämpar för en jämställd idrott, vi ser er, ni gör skillnad, fortsätt!

Mitt namn är Dona Hariri, *Snacka om barnrätt* är en podcast från Länsstyrelsen i Stockholm, producerad av Umami Produktion. Missa inte nästa avsnitt som handlar om vräkning av barnfamiljer.